

Sygn. akt IV P 130/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Kinga Grúnberg-Bartkowska
Sędziowie/Ławnicy:	-----
Protokolant:	Dominika Janta-Lipińska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2018 roku w Grudziądzu

na rozprawie sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko **D. R. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Usług Ochrony (...)**

o sprostowanie świadectwa pracy, odszkodowanie

O R Z E KŁ:

I. W sprawie o sprostowanie świadectwa pracy:

1. oddała powództwo w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy poprzez wpisanie jako stanowiska pracy „konserwator sprzętu przeciwpożarowego”, zamiast „zaopatrzeniowiec”
2. umarza powództwo w pozostałym zakresie;
3. nie obciąża powoda kosztami procesu;
4. opłatą sądową, od uiszczenia której powód był zwolniony, obciąża Skarb Państwa.

II. W sprawie o odszkodowanie:

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powoda kosztami procesu;
3. opłatą sądową, od uiszczenia której powód był zwolniony, obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód – M. K. wniósł do tutejszego Sądu pozew przeciwko D. R. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Usług Ochrony (...) o sprostowanie świadectwa pracy poprzez wpisanie, iż w okresie zatrudnienia

wykonywał pracę jako autoryzowany konserwator sprzętu przeciwpożarowego, kierował filią w Ś., sporadycznie obsługiwał wózki widłowe oraz pracował z gazami technicznymi. Podał również, iż stosunek pracy nie ustał z winy pracownika, powód sam rozwiązał stosunek pracy bez zachowania okresu wypowiedzenia. Powód wskazał ponadto, że w świadectwie pracy powinna być wpisana informacja, że powód wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a informacja, iż nie rozliczył się z powierzonego mienia i pobranych zaliczek jest nieprawdziwa.

W piśmie z dnia 20 maja 2017 roku powód wskazał ponadto, iż treść świadectwa nie odpowiada stanowi faktycznemu m.in. w zakresie trybu rozwiązania stosunku pracy, informacji o ilości wykorzystanego urlopu wypoczynkowego, ilości dni, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie zgodnie z art. 92 § 1 kp. Powód wniósł o sprostowanie powyższych nieprawidłowości oraz wypłatę prawidłowo naliczonego ekwiwalentu za urlop, a także odsetek za nieterminową wypłatę ekwiwalentu.

W odpowiedzi na pozew /k. 17-18/ pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż w świadectwie pracy prawidłowo, zgodnie z treścią umowy o pracę oraz zakresem wykonywanych obowiązków zostało określone stanowisko pracy powoda jako zaopatrzeniowiec. Stanowisko to powód zajmował przez cały okres zatrudnienia, nigdy tego nie kwestionując. Do głównych zadań powoda należało: kontakt z kontrahentami, prowadzenie rejestru kontrahentów, sprzedaż i dostawa gaśnic oraz ich wymiana. Jedynie ubocznie i w niewielkim zakresie powód zajmował się konserwacją sprzętu przeciwpożarowego. Były to jednak pojedyncze, doraźne zlecenia. Pozwany zaprzeczył, aby powód kierował wózkami widłowymi. Przyznał, iż powód pracował w Ś., gdzie był jedynym pracownikiem i obsługiwał klientów z tego obszaru. Nie kierował jednak zespołem osób, nie posiadał żadnych kompetencji ani uprawnień kierowniczych. Zatem użycie określenia „kierowanie filią w Ś.”, zdaniem pozwanego nie odpowiada charakterowi pracy powoda. Jednocześnie pozwany w odpowiedzi na pozew złożył pozew wzajemny przeciwko powodowi o odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę przez powoda.

Zarządzeniem z dnia 13 czerwca 2017 roku pozew wzajemny został wyłączony z niniejszej sprawy i zarejestrowany jako nowa sprawa pod sygnaturą IV P 198/17.

W odpowiedzi na pozew D. R., sygn. akt IV P 198/17 powód wniósł do tut. Sądu pozew wzajemny, w którym domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego D. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Usług Ochrony (...) kwoty 3.000,00 zł tytułem odszkodowania za nieterminowy wystawienie świadectwa pracy wraz z odsetkami.

W uzasadnieniu tego pozwu powód wskazał, iż miał być zatrudniony jako zaopatrzeniowiec, ale z powodu braku wymaganego świadectwa potwierdzającego doświadczenie jako zaopatrzeniowiec nie został zatrudniony. Podkreślił również, iż ekwiwalent za urlop został wypłacony po terminie, a wcześniej pracodawca w ogóle odmówił wypłaty tego świadczenia. Podniósł, iż pracodawca wyrobił mu pieczętkę o treści „autoryzowany konserwator ppoż.”, chociaż nie posiadał certyfikowanego szkolenia w w/w zakresie i nie posiadał uprawnień do takich czynności.

Zarządzeniem z dnia 29 sierpnia 2017 roku pozew wzajemny powoda M. K. o odszkodowanie za nieterminowe wystawienie świadectwa pracy został wyłączony z niniejszej sprawy i zarejestrowany jako nowa sprawa pod sygnaturą IV P 273/17.

Postanowieniami z dnia 22 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy w Grudziądzu połączył sprawę o sygnaturze akt IV P 273/17 ze sprawą o sygnaturze akt IV P 130/17 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2017 roku pełnomocnik pozwanego uznał roszczenie w zakresie zmiany trybu rozwiązania umowy o pracę.

W piśmie z dnia 18 września 2017 roku powód wskazał, iż otrzymał poprawione świadectwo pracy, w którym zostało wskazane, że „stosunek pracy ustał w wyniku oświadczenia pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie art. 30 § 1 pkt 3 kp w zw. z art. 55 § 1¹ kp.” Mimo to powód nadal żądał sprostowania świadectwa pracy poprzez wpisanie, że „stosunek pracy został rozwiązany przez pracownika bez wypowiedzenia na podstawie art. 30 § 1 pkt 3 kp w zw. z art. 55 § 1¹ kp.” Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie na podstawie art. 55 § 1¹ kp odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Na rozprawie w dniu 13 czerwca 2018 roku pełnomocnik powoda oświadczył, iż powód domaga się sprostowania świadectwa pracy poprzez dokonanie wpisu, iż powód wykonywał prace jako konserwator sprzętu przeciwpożarowego oraz odszkodowania za nieterminowe otrzymanie świadectwa pracy. Sprecyzował, iż nie chodzi o odszkodowanie za rozwiązanie przez powoda umowy o pracę z winy pracodawcy, ale o odszkodowanie za niewydanie świadectwa pracy w terminie. W pozostałym zakresie pełnomocnik powoda cofnął pozew, na co pozwany wyraził zgodę.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 20 października 2015 roku M. K. został zatrudniony w Przedsiębiorstwie Usług Ochrony (...) w G. w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę na czas określony do dnia 20 grudnia 2015 roku na stanowisku zaopatrzeniowca. Następnie w dniu 21 grudnia 2015 roku powód zawarł z pozwanym umowę o pracę na czas nieokreślony na stanowisku zaopatrzeniowca z wynagrodzeniem miesięcznym 1.750 złotych brutto.

(okoliczności bezsporne;

dowód: umowa o pracę z 20.10.2015 r. – k. 22 akt,

umowa o pracę z 21.12.2015 r. – k. 23 akt)

Początkowo powód pracował w G.. Powód zajmował się obsługą klientów, dostarczaniem sprzętu przeciwpożarowego do klientów, a także wystawianiem faktur. Zdarzało się, że powód jeździł do innych zakładów i instytucji, gdzie wykonywał przeglądy hydrantów i gaśnic. Wykonywał je razem z J. D. lub sam. Powód w roku 2016 i 2017 razem z J. D. przeprowadzili przeglądy w sklepach (...). Przeglądy te trwały około dwóch tygodni. Protokoły przeglądów podpisywał D. R., który ma do tego odpowiednie uprawnienia. Następnie prowadził sklep w Ś., gdzie zajmował się sprzedażą sprzętu przeciwpożarowego. Zajmował się również napełnianiem butli gazowych. Zdarzało się, że powód zabierał ze Ś. gaśnice i w G. je naprawiał. Głównie robili to jednak inni pracownicy. Powód posługiwał się pieczętką „autoryzowany konserwator sprzętu ppoż. M. K.”. Powód w Ś. prowadził sklep przez okres sześciu lub siedmiu miesięcy. W styczniu 2017 roku powód przestał pracować w Ś. i wrócił do G.. Zdarzało się wówczas, że jeździł na przeglądy sprzętu przeciwpożarowego.

Przez cały okres zatrudnienia powód nie zgłaszał zastrzeżeń do wskazanego w umowie o pracę stanowiska pracy.

(dowód: paragon k. 64 akt ,

faktura k. 63 akt,

zeznania świadka J. D. k. 58-59 akt,

zeznania świadka P. J. k. 59 akt,

przesłuchanie powoda M. K. k. 58, 69 akt,

przesłuchanie pozwanego D. R. k. 70 akt.

Dnia 3 kwietnia 2017 roku o godzinie 15:47 powód wysłał do pozwanego list polecony, w którym zawiadomił pracodawcę, że wypowiedzi umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z uwagi na brak wypłaty wynagrodzenia w terminie. Powyższe pismo dotarło do adresata w dniu 5 kwietnia 2017 roku.

(okoliczności bezsporne;

dowód: pismo pozwanego z 3 kwietnia 2017 r. wraz z dowodem nadania przesyłki k. 4 akt,
wydruk z programu śledzenie przesyłek k. 81 akt).

Powód w dniu 19 kwietnia 2017 roku otrzymał od pozwanego świadectwo pracy. W świadectwie tym wskazano na błędną datę urodzenia powoda i dlatego świadectwo to zostało sprostowane przez pozwanego.

Powód po zaprzestaniu pracy u pozwanego, zaczął szukać kolejnego zatrudnienia. Powód znalazł ogłoszenie Z. E., który poszukiwał pracownika na stanowisko magazyniera. W dniu 17 kwietnia powód stawił się w firmie (...). Z uwagi na to, że powód nie miał zaświadczenia o wykształceniu w kierunku magazyniera, Z. E. zażądał zaświadczenia, iż powód pracował jako magazynier. Gdyby powód posiadał świadectwo pracy wskazujące, iż pracował jako magazynier przeszedłby do kolejnego etapu naboru. Kolejna tura naboru miała miejsce w dniu 25 kwietnia 2017 roku, a na początku maja 2017 roku został zatrudniony nowy pracownik na stanowisku magazyniera.

Powód szukając zatrudnienia udał się również do firmy (...), który jest jego dalszym krewnym. Z. D. chciał zatrudnić powoda na stanowisku kierowcy – zaopatrzeniowca. Nie żądał od powoda poprzedniego świadectwa pracy, nie było ono potrzebne. Jednakże powód nie przyszedł więcej do Z. D..

Powód tydzień po otrzymaniu świadectwa pracy podjął nową pracę w ochronie.

(dowód: pismo Z. E. k. 52 akt,

pismo Z. D. k. 53 akt,

zeznania świadka Z. E. k. 68 akt,

zeznania świadka Z. D. k. 68-69 akt,

przesłuchanie powoda M. K. k. 58, 69 akt).

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, zeznania świadków J. D., P. J., Z. E. i Z. D., a także częściowo na podstawie przesłuchania powoda M. K. i pozwanego D. R..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków. Ich zeznania były zasadniczo jasne, logiczne i konsekwentne oraz znajdowały oparcie w pozostałym materiale dowodowym.

Sąd do zeznań świadków J. D. i P. J. podszedł z dużą ostrożnością, z uwagi na to, że świadkowie ci są nadal pracownikami pozwanego. Jednak brak było podstaw do kwestionowania zeznań tych świadków. Świadczyli wskazywali jakie czynności wykonywał powód, nie ukrywając przy tym, iż sporadycznie wykonywał przeglądy sprzętu przeciwpożarowego i naprawiał również gaśnice.

Sąd za wiarygodne uznał również zeznania świadków Z. E. i Z. D.. Zeznania Z. D. nie miały większego znaczenia dla sprawy, gdyż świadek wprost zeznał, iż chciał zatrudnić powoda na stanowisku kierowcy – zaopatrzeniowca i nie potrzebował do tego świadectwa pracy. W tym miejscu należy zauważyć, iż zeznania tego świadka w tym zakresie pozostają w sprzeczności z zaświadczeniem, które wystawił świadek (k. 53 akt). Świadek wskazał w nim, iż po rozmowie z powodem zdecydował się przyjąć powoda do pracy po uprzednim dostarczeniu do firmy świadectwa pracy

potwierdzających jego doświadczenie w tym zawodzie. Zdaniem Sądu nie można przywiązywać zbyt dużej wagi do tego zaświadczenia, skoro świadek po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, przedstawił zdarzenie w inny sposób.

Odnosząc się z kolei do zeznań świadka Z. E., iż w zeznaniach tego świadka była sprzeczność dotycząca kiedy świadek wystawił zaświadczenie, w którym wskazał, iż powód nie przeszedł do kolejnego etapu naboru, gdyż nie posiadał świadectwa pracy. Na rozprawie świadek podał, iż zaświadczenie to wystawił w dniu kiedy miała miejsce rozmowa kwalifikacyjna, tj. w dniu 17 kwietnia 2017 roku, natomiast z zaświadczenia wynikało, iż zostało ono wystawione w dniu 18 sierpnia 2017 roku. Nieścisłość ta zdaniem Sądu nie miała większego wpływu na ocenę wiarygodności świadka, tym bardziej, iż świadek wskazał, iż informację kiedy wypisał to zaświadczenie czerpał ze swojego komputera, a nie można wykluczyć, iż wystawił dwa zaświadczenia, o czym po prostu nie pamiętał.

Sąd dał zasadniczo wiarę zeznaniom pozwanego D. R., w części w jakiej były one zgodne z zeznaniami świadków J. D. i P. J.. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego w tym zakresie w jakim twierdził, iż powód nigdy nie jeździł na przeglądy przeciwpożarowe sam. Przede wszystkim wskazać należy, iż sam pozwany nie był konsekwentny zeznając na tę okoliczność. Raz bowiem mówił, iż powód nigdy nie jeździł sam na przeglądy, po czym wskazywał, iż trzy razy jeździł sam na przeglądy. Twierdzenie pozwanego w tym zakresie było również sprzeczne z zeznaniami świadka J. D., który wskazał, iż powód na przeglądy w Biedronce jeździł sam. W pozostałym zakresie Sąd nie znalazł podstaw do podważenia zeznań pozwanego.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania powoda jedynie w takim zakresie w jakim były zgodne z zeznaniami świadków J. D. i P. J.. Nie ulega wątpliwości, iż powód w swoich zeznaniach usiłował uwypuklić swoje obowiązki jako konserwatora sprzętu przeciwpożarowego. Sam jednak przyznał, iż u pozwanego każdy pracownik wykonywał prawie wszystkie obowiązki. Z zeznań świadków wynikało, iż powód rzeczywiście wykonywał czynności nie tylko zaopatrzeniowca, ale również konserwatora. Jednak obowiązki konserwatora wykonywał sporadycznie. Nie można pominąć faktu, iż powód przez okres od sześciu do siedmiu miesięcy pracował w sklepie w Ś. i wówczas nie mógł wykonywać przeglądów przeciwpożarowych, gdyż był tam jedynym pracownikiem.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w toku postępowania. Prawdziwość dokumentów, poza zaświadczeniami wystawionymi przez Z. E. i Z. D., o czym była mowa powyżej, nie budziła bowiem wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony.

Powód, po częściowym cofnięciu pozwu na rozprawie w dniu 13 czerwca 2018 roku sprecyzował, iż domaga się sprostowania świadectwa pracy poprzez dokonanie wpisu, iż wykonywał prace jako konserwator sprzętu przeciwpożarowego oraz odszkodowania za nieterminowe otrzymanie świadectwa pracy.

Przechodząc do rozważań prawnych w pierwszej kolejności należy zauważyć, że zgodnie z art. 97 § 2¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks pracy (t.j.: Dz.U. z 2016 r. poz. 1666 dalej: kp) pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku, pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż nie została zachowana przez powoda powyższa procedura. Powód nie wystąpił z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy do pracodawcy tylko do Inspekcji Pracy. Wówczas pozwany sprostował świadectwo pracy wpisując prawidłową datę urodzenia powoda. Zatem należało przyjąć, iż powód nie zastosował procedury opisanej w art. 97 § 2¹ kp i już chociażby z tego względu powództwo powoda w tym zakresie powinno podlegać oddaleniu. Jednakże nawet gdyby przyjąć, iż złożenie wniosku do Inspekcji Pracy jest równoznaczne ze złożeniem wniosku do pracodawcy, to i tak Sąd nie znalazł podstaw do sprostowania świadectwa pracy w zakresie stanowiska powoda. Zdaniem Sądu nie było wątpliwości, iż powód zajmował stanowisko zaopatrzeniowca. Do jego głównych zadań należało obsługa klientów, dostarczanie zamówień do klientów, wystawianie faktur za dokonane zakupy. Zdarzało się również, iż powód wykonywał czynności

konserwatorskie, jeździł na przeglądy hydrantów i gaśnic, naprawiał również gaśnice. Czynności te były jednak wykonywane sporadycznie, choć zdarzyło się dwukrotnie, iż przeglądy w sklepach (...) zajmowały dwa tygodnie. Z zebranego materiału dowodowego wynikało, iż u pozwanego wszyscy pracownicy zajmowali się również innymi obowiązkami niż wynikało to z umów o pracę. Niemniej w przypadku powoda były to czynności wykonywane sporadycznie, a nawet przez okres pracy w Ś., nie były wykonywane w ogóle. Powód bowiem pracując w Ś. nie mógł jeździć na przeglądy, gdyż wówczas nie miałby kto prowadzić sklepu. W tym miejscu należy zauważyć, iż bez znaczenia dla oceny pracy powoda jest fakt, iż pozwany wystawił powodowi pieczętą „autoryzowany konserwator sprzętu ppoż. M. K.”. Takie zachowanie pozwanego było niedozwolone, gdyż wprowadzało klientów w błąd co do uprawnień powoda, jednak nie przesądzało faktu, iż powód zatrudniony był na stanowisku konserwatora sprzętu przeciwpożarowego. Reasumując, Sąd przyjął, iż powód pełnił funkcję zaopatrzeniowca, choć wykonywał również sporadycznie inne czynności. Podkreślenia wymaga fakt, iż powód przez cały okres swojego zatrudnienia nigdy nie kwestionował zapisów umowy o pracę dotyczących stanowiska pracy. Zrobił to dopiero gdy był w konflikcie z pozwanym, co świadczy, iż żądanie powoda w tym zakresie jest jedynie reakcją na ten konflikt.

Odnosząc się z kolei do żądania powoda zasądzenia odszkodowania za nieterminowe wystawienie świadectwa pracy wskazać należy, iż podstawę tego żądania stanowi art. 99 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks pracy, zgodnie z którym pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. Odszkodowanie to przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z tego powodu, nie dłuższy jednak niż 6 tygodni (art. 99 § 2 kp).

Z przepisu art. 99 § 1 i 2 kp jasno wynika, że przesłankami odpowiedzialności pracodawcy są: a) wydanie świadectwa pracy po terminie lub wydanie niewłaściwego świadectwa pracy, b) poniesienie przez pracownika szkody, polegającej na niemożności podjęcia nowego zatrudnienia, c) związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem pracodawcy a zaistniałą szkodą. Brak chociażby jednej z tych przesłanek wyłącza możliwość przyjęcia odpowiedzialności pracodawcy. Co istotne, w postępowaniu sądowym obowiązek wykazania tych przesłanek spoczywa na powodzie (art. 6 kc i 361 § 1 kc w zw. z art. 300 kp).

W myśl art. 97 § 1 zd. 1 kp w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany **niezwłocznie** wydać pracownikowi świadectwo pracy. Przepis ten nie przewiduje konkretnego terminu, w jakim świadectwo pracy ma zostać wydane, ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że powinno to nastąpić niezwłocznie, czyli **bez nieuzasadnionej zwłoki**. Konsekwencją takiej regulacji jest to, że termin do wydania świadectwa pracy może różnić się w zależności od sytuacji i jego zachowanie nie może być oceniane w oderwaniu od konkretnych okoliczności faktycznych danej sprawy.

Kwestię terminu wydania świadectwa pracy reguluje także rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 30 grudnia 2016 r.

w sprawie świadectwa (Dz. U. z 2016 r., poz. 2292; dalej: rozporządzenie). Zgodnie § 4 tego rozporządzenia w przypadku określonym w art. 97 § 1 Kodeksu pracy pracodawca wydaje świadectwo pracy niezwłocznie - w dniu, w którym następuje rozwiązanie lub wygaśnięcie stosunku pracy. Jeżeli z przyczyn obiektywnych wydanie świadectwa pracy pracownikowi albo osobie przez niego upoważnionej w tym terminie nie jest możliwe, pracodawca w ciągu 7 dni od dnia upływu tego terminu przesyła świadectwo pracy pracownikowi lub tej osobie za pośrednictwem operatora pocztowego albo doręcza je w inny sposób.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, zdaniem Sądu nie ma wątpliwości, iż pozwany nie wydał powodowi świadectwa pracy w odpowiednim terminie. Pozwany pismo o rozwiązaniu przez powoda umowy o pracę otrzymał w dniu 5 kwietnia 2017 roku, natomiast powód świadectwo pracy otrzymał, jak wskazał sam powód, w dniu 19 kwietnia 2017 roku, a zatem po upływie 14 dni. Argumentacja pozwanego, iż liczył, iż powód stawi się do pracy, nie zasługuje na uwzględnienie, skoro powód rozwiązanie umowy o pracę zawarł w piśmie. Ponadto pozwany w żaden sposób nie próbował zweryfikować tego czy powód jednak stawi się do pracy np. przez rozmowę telefoniczną, wiadomość sms. Tak więc Sąd uznał, iż pozwany nie wystawił świadectwa pracy powodowi niezwłocznie, a zatem uczynił to po terminie. Mimo tego ustalenia powodowi nie należało się odszkodowanie za nieterminowe wystawienie

świadczenia pracy przez pracodawcę. Jak już zostało wskazane, warunkiem odpowiedzialności pracodawcy za nieterminowe wystawienie świadectwa pracy jest łączne spełnienie trzech przesłanek, tj. wydanie świadectwa pracy po terminie lub wydanie niewłaściwego świadectwa pracy, poniesienie przez pracownika szkody, polegającej na niemożności podjęcia nowego zatrudnienia, związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem pracodawcy, a zaistniałą szkodą. W ocenie Sądu powód nie wykazał szkody jaką miał ponieść na skutek nieterminowego wystawienia świadectwa pracy przez pozwanego. Świadek Z. D. wskazał, iż chciał zatrudnić powoda na stanowisku kierowcy – zaopatrzeniowca i nie potrzebował do tego świadectwa pracy. Zatem niewydanie w terminie świadectwa pracy przez pozwanego nie miało żadnego znaczenia dla możliwości zatrudnienia powoda przez tego świadka. Powód nie został jednak zatrudniony, gdyż więcej się nie stawił w firmie (...). Natomiast świadek Z. E. zeznał, iż gdyby powód posiadał świadectwo pracy wskazujące, iż pracował jako magazynier przeszedłby do kolejnego etapu naboru. Rozmowa kwalifikacyjna z powodem miała miejsce w dniu 17 kwietnia 2017 roku. Natomiast, jak zeznał świadek nowy pracownik został zatrudniony na stanowisku magazyniera na początku maja 2017 roku. Powód jednak już wówczas był zatrudniony w ochronie, gdzie pracę rozpoczął, jak sam wskazał po tygodniu od otrzymania świadectwa pracy, a więc w dniu 26 maja 2017 roku. Zatem gdyby nawet powód w dniu 17 kwietnia 2017 roku podczas rozmowy kwalifikacyjnej ze Z. E. dysponował świadectwem pracy i przeszedłby do następnego etapu, to i tak pracę rozpocząłby u świadka później niż rozpoczął w ochronie. Nie można zatem przyjąć, iż powód poniósł jakąkolwiek szkodę z tej przyczyny, iż w dniu 17 kwietnia 2017 roku nie posiadał świadectwa pracy. Ponadto nie można pominąć stwierdzenia świadka, iż „nie wiem czy powód dostałby pracę. Prawdopodobnie nie dostałby tej pracy”. Dlatego Sąd przyjął, iż powód nie poniósł jakiegokolwiek szkody na skutek nieterminowego wystawienia świadectwa pracy przez pozwanego.

Z powyższych względów Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy poprzez wpisanie jako stanowiska pracy „konserwator sprzętu przeciwpożarowego” zamiast „zaopatrzeniowiec”. W pozostałym zakresie z uwagi na częściowe cofnięcie pozwu o sprostowanie świadectwa pracy i wyrażenie zgody na to cofnięcie przez pozwanego, Sąd na podstawie art. 355 § 1 w zw. z art. 203 § 1 i art. 469 k.p.c. umorzył w tej części postępowanie.

Brak było również podstaw do uwzględnienia powództwa powoda o odszkodowanie za nieterminowe wystawienie świadectwa pracy. Dlatego Sąd oddalił także to powództwo.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisu art. 102 kpc. Sąd nie uznał za słuszne obciążanie powoda kosztami procesu zwłaszcza kosztami zastępstwa procesowego pozwanego ponieważ wnosząc sprawę powód w swoim subiektywnym odczuciu uważał, że został skrzywdzony na skutek działań pozwanego..

Z tych samych względów opłatami sądowymi, od uiszczenia których powód był zwolniony, Sąd obciążył Skarb Państwa na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.